

Oče ji položi roko na glavo.

Mačeha izpije vodo in postavi kozarec trdo na mizo. In žvižgali so ji, da mi še sedaj zveni po ušesih. In kričali so — kaj, kričali — tulili in rjuli. Kakor v peklu je bilo. Ona pa je stala na odru kakor tnalo. Glupo kakor vedno. S tistimi srepimi očmi . . . No, kako ti prija to, veliki umetnik, ki si jo izučil? In kaj praviš ti, velika umetnica? He?

Oče umakne roko s hčérine glave in se sesede v naslanjač; pobito. Helena — ti — ti nisi pela?

Mačeha šine s stola in vihra po stanici; naposled se ustavi tik očeta in hčere. Pela! Bog nebeški! Jaz bi bila bolje! Zavesa pa na oder . . . Ta sramota! (Zopet stopi nekaj korakov in sede k mizi.) Zakaj je nisem potegnila za lase, da bi jo bila poteptala v prah, to gadno stvar!

Hči vstane; ledeno mirno. V prah me teptate že od nekdaj.

Mačeha šine pokonci. Kaj? Sedaj sičeš? Tukaj, v tem beraštvu, ti raste greben. Tamkaj pa ga nisi imela poguma. Zato, ker si rojena za beraštvo. (Očetu.) Zvrtelo se ji je vpricho ljudi. In padla je — v tej novi obleki. (Stopi k hčeri in jo strese za rame.) Starec, v tej novi obleki, za katero smo hranili mesece in mesece. Vsa prašna je, vsa zamazana. Seve, kakor nalašč zanjo — te povaljane cunje!

Hči se opoteče k mizi, sede in se z glavo nasloni nanjo.

(Konec prihodnjič.)

Janko Glaser:

V album samotarju.

Enemu duša je mrka;
drug brezskrbno srka
si razkošja povsod.
Kaj si med prve krenil?
Raje bi šel in naplenil
polno si dušo lepot!

*Ni naplenil
1/7 1919*